

Beindultak a szereplők sajtótájékoztatóilag, egymást érik a megmondtam-megmondom-meg fogom mondani-jellegű dolgok és cselekmények. **Beszélnek, beszélnek és beszélnek, amikor nem kell, nem beszélnek, amikor kellene, cselekszenek, amikor nem kellene és fordítva.** Aztán az emberfia igazodjon el ebben a nagy felfordulásban, amit választási kampánynak hívnak. Négyévente röhög a vakbelem.

„Ugyanaz reggel, ugyanaz délben”

Ami 2000-ben vagy 2004-ben, 2008-ban és még 2012-ben is az önök postaládájában landolt nyomtatott formában, az most a Facebook-oldalukon zúdul be. Nem direkt módon, hanem „hirdetés

”

kiegészítéssel. Észrevették? Igen? Nem?

Ha nem, akkor hamarosan észreveszik.

Az egykor roppant aljas módon szamizdatnak (ez a kifejezés azért mást jelentett a nyolcvanas években!) mondott irományok tartalma kísértetiesen hasonlít a Facebook-on megjelent

”

oldalak

”

(csak azért nem írom ide a neveiket, hogy ne terjesszem őket) bejegyzéseire, amikkel mindig a másik oldalt próbálják lejáratni.

Ugyanaz a módszer, csak más a felület.

Igaz, az erőviszonyok csak most kristályosodnak ki, de ami késik, nem múlik.

Durva lesz, amit leírok: mindez azért van, mert a kilencvenes és a kétezres években annyit szajkózott „nyugdíjasok”, mint szavazótábor, egyre kevesebben vannak. Magyarán, akik mindig elmentek szavazni, **azok egy része idén már nem megy.** Ki kell mondani, ezeknek az embereknek egy része meghalt, mert ez az élet és a természet rendje. Számolgatni kell egy kicsit, az alap talán legyen az, hogy 26 éve volt a rendszerváltás, és figyelembe kell venni azt is, hogy a világ közben változott, szabadabb, másabb lett, és talán még jobban összekavarodott. Egy néhány éve nyugdíjba vonult székelyudvarhelyi polgár nem feltétlenül gondolkodik ugyanúgy, mint egy húsz évvel ezelőtt nyugdíjba vonult udvarhelyi polgár.

„Ugyanaz este, minden nap”

Akárcsak egy gazdasági szereplőnél, aki új piacokat keres termékének, a politikus, legyen az országos vagy helyi szereplő, is ugyanezt teszi – és **ez az új piac (értse: új szavazók) pedig a Facebook-nemzedék piaca.**

Az annyiszor lesajnált, megvetett, lebunkózott, érettségizni sem tudó fiatalok most hirtelen fontosak lesznek! Igen, srácok és lányok, rólatok van szó. Rólatok, akiket bele akarnak rángatni abba, amibe a szüleiteket már belerángatták a kilencvenes és kétezres években. **Akkor őket riogatták mindenféle rémhírrrel, hazugsággal, őket uszították egymásnak, nekik fizették az ingyen sört a lakótelepi kocsmában, nekik ígértek meg fűt-fát, amikor barátságok és családok sínylették meg azt, hogy ki kinek a pártján van, vagy pedig ki mit gondol.**

Most pedig itt az idő, hogy benneteket is egymásnak ugrasszanak. Azt szeretnék, ahelyett, hogy egy jót dumálnátok a divatról, az irodalomról, a filmekről vagy éppen a zenéről, inkább vitatkozzatok személyekről, személyeskedésekről, személytelen és jellegtelen üzenetekről. **Erőszakos cselekedetekről, bűnözésről, vélt vagy valós sérelmekről, olyan dolgokról, amik valójában nem érdekelnek benneteket.**

A legszomorúbb talán az, hogy a nyugdíjasok egy része meghalt, de az uszítók szerepét játszóik egy része ugyanaz maradt, aki tizenöt vagy húsz éve is az volt.

És akkor se lepődjete meg, ha minél jobban ki akartok maradni ebből az egészből, és valaki vagy valakik annál jobban bele akarnak rángatni. Lesz olyan, hogy valaki a nevetekben prosztó módon hozzászólást ír egy cikk alá, így próbálva kellemetlenné tenni az elkövetkező hónapokat. Lesz olyan, aki a nevetekben levelet ír, és lesz olyan, amikor a pokolba fogtok kívánni mindenkit. **Feltéve, hogyha belementek a játékba, és beleléptek az úton heverő**

szarba, ahelyett, hogy kikerülnének.

„Minden éjjel ugyanaz”

A tét nem más, mint e kisváros sorsa – mondják a harcosok, holott régóta tudjuk, hogy itt konkrét zsebekről van szó, soha nem egy közösség dolgairól. A tét a még mindig ebben a közösségben rejlő gazdasági potenciál, **mert dolgozni azért még tudunk és akarunk**. Ahogy termelni is. És ez fontos, nagyon is az.

A 2014-es elnökválasztásokat egyértelműen a külföldi szavazatok és a Facebook-nemzedék voksai döntötték el – ezt felismerte mindenki, aki ebben a politikának nevezett ősrégi szakmában dolgozik vagy kíván dolgozni (utóbbiak is egyre többen lesznek...), mint ahogy azt is, hogy „rájuk kell gyúrni a következőkben”. Úgy gondolják tehát azok a „nagyemberek”, akiknek

”
elképzeléseik

”

,

”

programjaik

”

vannak, hogy

ma már könnyebb elérni a választókat a közösségi oldalakon, mintsem röhögtetni magad egy külvárosi kocsmában a munkásemberek előtt,

akik rosszabb esetben beszélnek vagy köpnek egyet és odébbállnak.

Volna tippem arra is, hogy mi lesz az aduász a történetben. Az adu az, amit évek óta szajkóznak, és nagyon úgy néz ki, hogy az egész mostani helyhatósági cécót erre fogják felépíteni az érintettek. **A közbiztonságként megnevezett „problémakör”** annyit volt tolva az elmúlt években, hogy szerintem bátran ki lehet jelteni:

aki ezt a szegmenst megoldja, az mindent visz a választásokon.

Ezért lett olyan fontos a közbiztonság kérdése, és ezért jönnek ki a dolgok a felszín alól, ezért nyílnak a szekrények, ahonnan dőlnek kifelé a csontvázak. És figyelem, még csak az elején vagyunk: a rendszerváltás utáni, összesen hat önkormányzati választási hangulatot átélve, megtapasztalva bármelyik székelyudvarhelyi lakó kijelentheti, hogy lesz ez még rosszabb is.

Vagy lesz ez még így sem.

A kulcs a régi, de új a zár – a kérdés pedig az, hogy ki fogja kinyitni és mivel.

Megérzésem szerint az egészen fiatalok, a tizen-huszonévesek fogják eldönteni, hogy kik vezessék ezt a várost. Eljött az idejük, ha úgy tetszik. Eljött az az idő, amikor **tornacipós, rövidnadrágos, napszemüveges, kamaszkorból alig kinőtt srácok és csajok fognak bemenni a nyári napmelegben a szavazóközetekbe,** és a több hónapos Facebook-kampányok alapján ők hoznak majd döntést, nem pedig a politikától megcsömörlött szüleik vagy nagyszüleik, akik a vasárnapi templomozás után inkább hazakanyarodnak, még annak ellenére is, hogy ismét tele volt a postaládájuk a nem kért nyomtatványokkal.

Feltevésekre a következő hetek vagy hónapok adnak választ, de ha nem, az se baj. Nem dől össze a világ. Csak attól félek, hogy úgy járok, mint a hipochonder a sírfeliratával: - Ugye, megmondtam?